

Cate Conte

Negen levens in het kattencafé

Deel 2 van de *Kattencafé*-serie

Op het knusse Daybreak Island komt alles op zijn pootjes terecht.

Tot nu.

Het was de grote openingsdag van mijn nieuwe kattencafé en ik stelde me in gedachten lange rijen kattenliefhebbers en een overvloed aan adoptieaanvragen voor. En misschien wat gekibbel, gebijt en geblaas. Tussen katten maar niet tussen twee vrouwen.

Dit was niet hoe ik me de Daybreak Island-versie van de kattenopvang had voorgesteld.

Ik weet dat het opvangwerk zo zijn momenten heeft. Ik bedoel, ik was niet helemaal onnozel op het gebied van kattenopvang of zo, want ik heb het jarenlang in San Francisco gedaan. Maar dat was anders, stressvol als in de loopgraven. Elke dag naar een asiel gaan en werken met verschillende persoonlijkheden had, zelfs met het welzijn van de katten als topprioriteit, zo zijn uitdagingen. Maar hier, thuis op Daybreak Island, zou het anders moeten zijn. Hier had ik het beeld van mensen die van over het hele eiland naar JJ's Kattencafé kwamen, gewoon op zoek naar wat liefde van een pluizige kitten. Ik zag voor me hoe mensen op de vloer zouden zitten kirren over de katten. De katten zouden alleen maar allerliefst spinnen, nooit uithalen of sissen, en wachten tot iemand de magische woorden 'ik wil graag een adoptieformulier invullen' zou uitspreken. Elke dag zouden er weer mooie matches plaatsvinden en zouden we een thuis vinden voor alle zwerfkatten op het eiland.

Ik gebruikte al mijn visualisatietechnieken om deze droom werkelijkheid te laten worden. Ik was ervan overtuigd dat het niet anders zou kunnen gaan.

In plaats daarvan stonden op de eerste dag dat we open waren twee vrouwen tegenover elkaar. De ene, mijn vrijwilligster, met haar handen tot vuisten gebald, haar stugge, grijzende haar als een stalen aureool rond haar hoofd. De andere, een verontwaardigde blondine op designslippers, die op het punt stond een bus van de nieuwste organische haarlak uit haar Louis Vuitton-tasje te grissen en die als traangas in te zetten. En mijn spinnende, gelukkige katten? Weggestoven naar de dichtstbijzijnde schuilplaatsen op zoek naar veiligheid.

Niets in mijn wereld zou ooit gemakkelijk zijn.

‘Over mijn lijk dat jij een van deze katten mee gaat nemen. Vertel haar dat maar, Maddie.’ Adele Barrows, mijn vrijwilligster, gaf geen duimbreed toe. Ze richtte haar woorden tegen mij, maar balde haar vuisten nog iets meer en oefende een dodelijke blik op haar tegenstandster. Haar stevige één meter tachtig alleen al zou intimiderend moeten zijn voor de spichtige vrouw die nog steeds krampachtig een van mijn katten vasthield, een mooie lapjeskat met de naam Georgia. En dat ondanks de blik van extreme woede op Adeles gezicht bij het idee dat deze vrouw ook maar kon denken dat ze ooit geschikt zou zijn om voor een kat te zorgen, laat staan er een mee naar huis te nemen.

Eerlijk gezegd, wist ik niet zo goed wat ik tegen die andere vrouw zou moeten zeggen, want ik had geen idee wat hier aan de hand was. Hoewel ze me vaag bekend voorkwam, was ik een beetje afgeleid omdat ik probeerde te ontdekken waarom dat was. Het was niet zo vreemd dat iedereen op dit eiland me bekend voorkwam. Ik was hier opgegroeid en ook al was ik een decennium weggeweest, toch waren de meeste mensen nog wel dezelfde gebleven.

Opa Leo sperde zijn ogen wijd open van schrik toen hij zag wat zich voor hem afspeelde. ‘Maddie,’ fluisterde hij uiteindelijk vrij luid. ‘Doe iets!’

Ondanks de situatie schoot ik bijna in de lach. Opa Leo was niet alleen de liefste opa van de wereld, hij was ook Leopold Maloney, de vroegere politiechef van Daybreak Island. Het eiland bestaat uit vijf gemeenten en in de zomermaanden wordt het bevolkt door meer mensen dan er gezien de totale oppervlakte op passen. Hij heeft in zijn werkzame leven heel wat beleefd en ongetwijfeld tegenover gevaarlijker misdadigers gestaan dan twee dames die ruzie maken over een kat. Maar ik moest toegeven dat Adele voor een vrouw van zestig behoorlijk angst-aanjagend kan zijn als iets haar aan het hart gaat. En katten gaan haar zeker aan het hart.

‘Maak je geen zorgen, opa,’ zei ik, terwijl ik op zijn arm klopte. ‘Ik regel dit wel.’ Ik liep naar de plaats van de schermutseling en manoeuvreerde me tussen de twee vrouwen. ‘Dames, kan ik ergens mee helpen? Ik ben Maddie James,’ zei ik tegen de blondine, terwijl ik haar mijn hand toestak in een slappe poging de situatie te sussen. ‘Ik ben een van de eigenaren.’

Ze staaarde me aan, minachting sijpelde uit elke porie. Haar neusvleugels trilden licht door het vernederende van de hele situatie. Ze was mooi, maar op de verwende manier van iemand met geld. Vlekkeloze make-up, overdreven opgeblazen lippen die een collageebehandeling deden vermoeden. Gouden sieraden bungelden aan haar oorlellen, rond haar nek en aan haar polsen. Ze had een kleine gouden neuspiercing en ze stak haar kin vastberaden naar voren.

Ze keek me dreigend aan en greep Georgia nog iets steviger vast. ‘Ik weet wie je bent. En ik ben hier niet gekomen om me door jou te laten uitschelden. Ik ben hier om jou een plezier te doen door een van deze katten mee te nemen.’

Georgia kromde haar rug, sperde haar ogen wijd open. Ik zag dat het niet lang meer zou duren voordat ze zou ontsnappen door haar klauwen in Blondie’s perfect gebruinde armen te zetten. Rustig boog ik me voorover en nam Georgina van haar over om de kat vervolgens

op de grond te zetten. Ze vluchtte naar de dichtstbijzijnde schuilplaats.

‘Ze wordt nerveus van spanning,’ zei ik verontschuldigend. ‘Dus, mevrouw...’

‘Holly,’ antwoordde Blondie en gooide met een arrogante zwaai haar haar naar achteren. ‘Holly Hawthorne. Kén je me niet meer?’

Holly Hawthorne? Ik bekeek haar aandachtiger, gefascineerd. De laatste keer dat ik Holly Hawthorne gezien had, was op de middelbare school. Dat gold voor heel veel mensen die ik op het eiland tegenkwam. Meestal waren er restanten van degene die hij of zij tien jaar geleden was geweest. In Holly’s geval waren die er niet. Ik herinnerde me dat ze toen nogal onopvallend was, met een bril en lang, sluijk haar, meestal met haar neus in een boek. En stil. In feite merkten de meeste mensen haar de helft van de tijd niet op. Wat niet strookte met de persoon die nu voor me stond.

Holly en haar tweelingzus Heather zaten destijds twee klassen hoger dan ik. Hun familie was van de oude stempel en heel bekend op Daybreak Island, betrokken bij liefdadigheidsinstellingen en fondsenwerving en al dat soort dingen die rijke families hier deden. Heather was degene die de status van haar familie uitspeelde. Zij was de luidruchtige, de extraverte, hoofd van de toneelclub en geobseedeerd door alle dingen die ze kon kopen met het geld van haar ouders. Terwijl Holly haar haar niet stylde of mooie kleren droeg, of zelfs maar leek te merken dat ze kon kopen wat ze wilde.

Dus wat was er met haar gebeurd? Waren zij en Heather voor de lol van persoonlijkheid gewisseld? Deden tweelingen dat als ze dertig waren?

‘Natuurlijk, Holly! Zo leuk om je weer te zien,’ loog ik. ‘Dus je bent geïnteresseerd in Georgia –’

‘Ze krijgt haar niet!’ viel Adele uit. Ze dook op naast mijn rechterschouder en zwaaide met haar vinger door de lucht voor Holly’s

gezicht. ‘Niet na wat je vorig jaar hebt geleverd. En het jaar daarvoor. Ik zorg nog altijd voor het nageslacht van de rode kat die je beslist móést hebben en waar je echt zóóó dol op was.’ Ze imiteerde met overdreven aanhalingstekens in de lucht wat, naar ik aannam, Holly in een eerdere ontmoeting had gezegd, en eindigde haar tirade in een hoestbui. ‘Je bent een schande. En je verdient geen kat,’ zei ze, toen ze weer op adem gekomen was en kon praten.

Rode vlekken kropen langs Holly’s nek naar haar wangen. ‘Wie denk je wel dat je bent?’ bitste ze. ‘Zo praat je niet tegen mij!’

Ik voelde dat Adele op het punt stond een klap uit te delen, dus pakte ik haar arm en leidde haar snel naar de andere kant van de kamer, weg van de nieuwsgierige blikken van mijn andere gasten. Ze waren hier om te ontspannen, maar in plaats daarvan zaten ze op de eerste rij bij een realityshow. Overdag klaar-over, ’s avonds taxichauffeur en de rest van de tijd in de weer om katten eten te geven en op te vangen, had Adele maar één doel: het leven van de katten op het eiland verbeteren. Haar salaris ging bijna volledig naar de zorg voor katten. Ik bewonderde haar daarvoor, maar soms was ze een beetje overijverig. Dit was zo’n moment.

‘Kun je alsjeblieft stoppen?’ vroeg ik zachtjes. ‘Ik wil hier geen scène.’

‘Maar Maddie, ze is niet geschikt om huisdieren te hebben!’ protesteerde Adele, nog steeds te luid. ‘Wil je me vertellen dat je haar, alleen omdat ze rijk is, haar zin gaat geven?’

Ik zag hoe Holly aan de andere kant van de kamer haar verblindend witte tanden ontblootte in de richting van Adele en haar mond open deed. Ik stak een hand op om haar te stoppen.

‘Ik snap het,’ zei ik zo kalm en redelijk mogelijk tegen Adele. ‘Laat mij het maar afhandelen. Oké?’

Adele keek me aan met een blik waarin duidelijk te lezen stond, dat ze zich afvroeg of ze het aan mij over kon laten om het juiste te

doen. Uiteindelijk knikte ze kort. ‘Goed,’ zei ze. ‘Ik ben in de keuken.’ Ze draaide zich om en beende weg.

Ik slaakte een zucht van opluchting en richtte me weer op de andere helft van mijn probleem. Holly had haar armen over elkaar geslagen. Ze keek me nijdig aan, terwijl ze met één voet geërgerd staccato op de vloer tikte. Ik liep naar haar toe en gaf haar een aanmeldingsformulier van de stapel naast de deur.

‘Als je dit invult, kunnen we de hele procedure doorlopen,’ stelde ik voor.

‘Ik zou de kat graag nu mee willen nemen,’ zei Holly. Haar toon suggereerde sterk dat ik moest doen wat ze zei. ‘Doe niet zo moeilijk, Maddie. Je weet heel goed wie ik ben en wat ik een dier kan bieden.’

Jazeker, heel veel liefde, als je haar mocht geloven. Was deze valse vrouw echt dezelfde als dat stille grietje van de middelbare school? Ik plakte mijn, hopelijk vriendelijke, glimlach weer op mijn gezicht en probeerde te praten zonder dat het knarsen van mijn tanden te horen was. ‘We hebben een procedure die voor alle aanvragers dezelfde is,’ zei ik. ‘We geven de katten niet meteen mee naar huis. De dierenarts moet het dier onderzoeken en we doen een huisbezoek. Bovendien kijken we naar referenties.’

‘Zoiets heb ik nog nooit gehoord.’ Holly’s telefoon trilde en onderbrak een nieuwe tirade. Ze keek naar het scherm en kneep haar ogen tot spleetjes, terwijl ze op het scherm tikte. ‘Heather. Rustig. Stop. Ik zei dat ik er zo aan kom.’ Ze verbrak de verbinding en keek me weer aan. ‘Dus je geeft me de kat nu niet mee.’

‘Ik wil je aanvraag graag in overweging nemen,’ zei ik. ‘Maar nogmaals, we geven katten niet meteen mee.’ Dat was niet echt gelogen. We bekeken elke aanvraag van geval tot geval. Sommige katten gaven we wel degelijk meteen mee huis. Katrina Denning, de dierenverzorgster op Daybreak Island en mijn kattenleverancier, had mij de bevoegdheid gegeven om te doen wat ik dacht dat goed was,

gezien mijn eerdere ervaringen op dit gebied. In dit geval was ik helemaal niet van plan om Holly Hawthorne een kat te laten adopteren, alleen al op basis van deze scène. Ik wilde haar gewoon weg hebben uit mijn café.

‘Vergeet het dan maar,’ deelde ze mee. ‘Jammer voor jou. Dit hele gedoe is een lachertje.’ En ze zeilde de voordeur uit, wat ze vast als een dramatisch vertrek beschouwde.

Het bleef even stil in het café, maar toen barstte de rest van de aanwezigen in lachen uit.

‘Wat een portret,’ zei een vrouw, die naar me toe kwam. ‘Dat was recht in de roos, meid. Ze heeft dat lieve katje niet nodig. De Hawthornes hebben zulke grote ego’s dat het me verbaast dat er nog plaats is voor iemand anders op dit eiland.’

‘Inderdaad,’ zei een oudere heer die met een grijswitte kater speelde. ‘Het zijn niet de vriendelijkste mensen in de stad, bij lange na niet.’ Hij aaide de kat van zijn kop tot aan het puntje van zijn staart. De kat kromde zijn rug van genot.

‘Ik denk dat hij u aardig vindt,’ zei ik, knikkend naar de kat. Ik wilde niet verder meegaan in de roddels over mijn boze gast. Bij welk drama Holly Hawthorne ook betrokken was, ik wilde het zo ver mogelijk uit de buurt van JJ’s Kattencafé houden. Toch zou ik dolgraag willen weten wanneer ze in haar zus was veranderd. Was Heather dan de aardige van het stel geworden?

‘Ik denk het ook,’ beaamde de man. ‘Ik zal mijn vrouw vragen of we deze in huis zullen nemen.’

‘Mag ik een aanvraag indienen voor Georgia?’ vroeg de vrouw die haar mening duidelijk had laten blijken. ‘Ze is echt schattig. En ik wil er zeker van zijn dat Holly niet meer bij in haar buurt kan komen. Ik weet zeker dat het arme ding getraumatiseerd is.’

Ik overhandigde haar het aanvraagformulier dat ik voor Holly had gepakt. Ze nam het aan en haastte zich naar een tafel om het in te vullen.

Adele stak haar hoofd om de hoek van de keukendeur en keek me aan. ‘Maddie? Is de kust veilig?’

Ik knikte.

‘Goed. Heb je haar gezegd dat ze op moet hoepelen?’ vroeg ze. Ze kwam het vertrek weer in en de man met de grijswitte kater gaf haar een high five.

Ik wilde hem eigenlijk vragen haar slechte gedrag niet te belonen, maar iets zei me dat het waarschijnlijk een discutabel punt was. Trouwens, ik moest toegeven dat ik het Adele niet echt kwalijk nam dat ze Holly zo fel veroordeelde. Ik zou het anders aangepakt hebben, maar ik was Adele niet. Voor haar was er niets belangrijkers op de wereld dan de katten. Er waren niet veel mensen die hun rol als voorvechter van dierenrechten zo serieus namen. Ikzelf moest aan mijn naam denken. En daarbij kwam dat mensen, als ik bezoekers terechthees, waarschijnlijk niet naar het café zouden willen komen.

‘Het is goed zo, Adele. Ze is vertrokken zonder dat ze zelfs maar een aanvraagformulier heeft ingevuld.’

Adele kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Je had haar een aanvraagformulier laten invullen?’

‘Ik probeerde een crisis te bezweren. Ze heeft niets ingevuld dus het doet er niet eens toe. Maak je niet druk.’

Adele keek me zo lang aan, dat ik ongemakkelijk heen en weer schoof onder de blik van haar lesteengrijze ogen. ‘Je kunt je maar beter wel druk maken,’ zei ze uiteindelijk. ‘Ze komt terug. En ze zal zeker voor problemen zorgen.’

‘Wie zorgt er voor problemen?’

Ik draaide me om bij het horen van de stem naast mijn linker-schouder. Katrina Denning stond naast me en knikte waardierend bij het zien van het nieuwe onderkomen van de katten. Katrina en ik kenden elkaar al heel lang. Ze was mijn oppas toen ik klein was. Ze was niet veel ouder dan ik; toen ik nog net op de basisschool zat, zat zij